

18. szám.
October 29-én 1864.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra jan.—jun. 3 frt., és 3 hóra jan.—mart. 1 frt 50 kr. — Előfizethetni milder. postahivatálnál és könyvárusnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám

XV. kötet.

A vén asszonyok nyara.

Ismét ismét sütkérezünk
Meiegitő napsugáron,
Nyájas ég mosolyg le őszzsel,
A mely zord volt egész nyáron.
De a böles gyanúval tekint
A mosolygó égre ;
Köpenyeget vesz, mert tudja,
Hogy a nyárnak vége.

Fényes selyem szálak fenn a
Levegőben szállnak, jönnek,
Azokból az ábrándozók
Tündérfátyolokat szőnek,
De a böles jól ismeri már
Hogy csak „ökörnyal“ az,
S köpenyéhez jó en-tout-cas
Doppelpängert választ.

Márcziusi ibolyákat
Árulnak már az utczákon,
Másodszori levél, virág
Uj tavaszt hirdet a fákon.
De a böles nem keresi most
A virágos fákat,
Felkeresi Luczenbackert
S egy ölet bevágat.

Elbolondult fecskék, rigók
Itt-ott újra megjelennek ;
Még bolondabb vad poéták
Verset tudnak írni ennek.
De a böles, nem tekint most az
Éneklő madárra.
Hizott ludat, pulykát keres
Kérdvén: „mi az árra?“

Most lesz még mi régen nem volt :
Két aratás egymás után !
Olyan vásár, a milyen csak
Egyszer-egyszer volt Pest-Budán !
De a böles csak azt nézi, hogy
A kályhában ég-e ?
S befüt a sok ujságczikkal,
Mert a nyárnak vége !

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváros Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Most megolvastam Bethlen Mikulas barátom uramnak operatumat e titulus alata: „a sulyponty Budan.“ Megijetem a mototul; „a hol a Brennus kargya, ot a sulypont.“ Ugy tudok, hogy Brennus kargyat vertik a Brennus hatahoz, az volt neki a sulypont. Hat mig a titulus! Budaban a sulypont! Ez nagy szo. Hanem aztan megvigasztalta nekem. Nem „sulypont“ ez; hanem csak „sulycomma;“ hat honapig Budaban, hat honapig Bicsben közös miniszterium, onan megint ide, innen megint vissza; mint az ora penduluma, a ki a mig fel van huzva, adig mindig jar. Ezen változatosagnak leninek igen kelemetes oldalai. Gyertyaszentelőkor elindulna gesammtminiszterium hatszaz hivatalnokaval Bicsbül, — quartilyt keresnyi Pestre. Az alata egy hetig zarva minden büro. Gyühet depesch, gyühet interpelatio, gyühet herczeg Gramont, gyühet hadizenet, nincs egy registrator se, a ki kinyison neki ajtot; mind od vanak Pesten quartilyt keresnyi. Szentgyörgy nap előte egy hitel aztan ne menyen senki miniszterekhez, a ki nem akar magat megczibaltatnyi: „Marsch! hinaus! wird nix ausgetheilt!“ Most pakolas ideje van; agyat, kanapet, pultot, nachtkasnyit csavarjak gyikinybe, actakat, protocollumokat raknak targonzara; anspanigerre; egy hitig nem lat ember Bicsben mast, mint anspanigert, talyigat, hordart, a ki szallit miniszteriumot Budaba. Kit hittel Szentgyörgy nap utan pedig tökiletos regnistitium van. Első napokon tele van minden miniszternek feje aszonyi lamentoval, hogy „enek az ibriknek a füle letörte! ez a kanape laba kificzamota, ez a kuffer nem a mienk, hanem a masik excellentiai; a fúrhemedlik mind Bicsbe felejtetek!“ Minden miniszteriumnak ujra kel magat beeresztetnyi, kifestetnyi, kivixoltatnyi, kitapasztatnyi; miniszter kinytelen egisz nap orszaggyülisben ülnyi, mert othon takaritanak. Registratorok, protocollistak, expeditorok, concipistak, huzakodjak,

veszekedik papiros labyrinthus közepibe: „ez az enyim protocolumom! de biz az enyim! Ez maculatura, — ez signatura, — ez referenda, — ez retardata, — ez exhibienda, — ez reservanda, — ez memoranda, — ez adactaponenda, — ez hadügy, — ez pinzügy, — ez a miniszter szerelmeslevelei; etc, etc; mig fine finali harmadik hiten megtalalja minden stats-secretär a maga faullenzerit s leülhet irnyi. Az alata egisz europai diplomatia varhatya odakin a pitvarban, hogy mikor juthatya szohoz, vagy beszidhez. — Is ez a mulatsag hat honap mulva megint ujra el kezdetik, csak azal a különbsigel, hogy minden ember vagja asztal ala deutsch-ungarisches wörterbuchot, csapja hona ala ungarisch-deutsches wörterbuchot; adjjöt mongya pesti mamzelleknek s fizetetlen kontoknak, s repül vissza cum czakumpaquibus bicsi amurschaftjai s hitelezői kitart karjai közi.

Ez igy egy kicsit nagyon alkalmatlan lene, tekintedezs grofi barátom uram. Engegye meg, hogy beces inditvanyahoz modositvanyt proponalhasak. Nem sokal job lene-i mindent kicsinyalni in duplo. Quartilt, mobiliakat miniszteriumnak Bicsben izs, Budaban izs; s hogy archivum izs meglegyen in duplo; minden documentumot lecopiaztatnyi, s ugy megtartanyi id izs od izs; minden miniszternek felesiget megtartanyi Bicsben izs, Budaban izs; bigamia ex offo! Azonfölyül szubalternus hivatalnokokat ugy szegödtetnyi, a hogy vinczellireket szokas: hat nyari hónapban vinczelir, hat tili hónapban meheth favagnyi. Nyaron magyar emberek viselyik hivatalt, tilen nimetek. Akor nem kelüket ideoda transpörtalnyi; a hol bicsi concipista Aprilis 26-an este schlag hat orakor elhagya; csak megtelegrafoza utolso szot conceptusbol Pestre: „durfte“; — magyar concipista mingyart folytatja: „mindazonaltal.“ S ha viletlenül dabasi kipviselő September 29-in nagyon hoszura talalta szabnyi interpellatit: miniszter megnizi orajat; belekialt: „aus ist! hora canonica, me-

gyek Bicsbe; majd filesztendő mulva mongya tovább; ne felejtsem, hogy hol marata el?"

Ez in szerintem nagyon tökiletos parlamentaris nipvandarlas volna ekipen, miirt izz elüre örülök neki, s remilek, hogy grof urnak ez nem lehetlen, mint hogy azt izz meg tuta csinálni,

A Chinába kivándorlott hazafi elkésett levelei.

II.

Kedves barátom. Most kaptam egy csomóban megint a 860-iki Juniustól 861-iki Aprilisig megjelent lapokat. Igen örvendek a kedvező fordulatnak. Tehát Sándor czár alkotmányt ígért a lengyeleknek. Képzelem, ezóta mily boldog egyetértésben élnek lengyelek és oroszok! Most már aztán neki mehet a muszka a keleti kérdésnek. Persze, nem hiába küldött kétszázezer puskát a fejedelemségekbe, sub titulo: „vasuti sinek.“ Kuza is ránszírozta ez óta az egyesült Oláhország financiáit tökéletesen, s fölléphetett a magas porta ellen. Lapjaitokból napnál világosabban kiderül, hogy az orosz, lengyel, oláh és szerb nemzetek mennyire egy uton fognak ezután haladni. Bámulatos látnoki tehetség!

Nálatok is minden rendben van már, a hogy olvasom. A régi jó időkben semmi nem hiányzik. Hanem azt sajnálom nagyon, hogy Deák Ferencz olyan népszerűtlen emberré lett egyszerre, azzal, hogy átment az országgyűlés megnyitására Budára. Kár, mikor egy ilyen

hogy brochureja tablaian így legyen: „birodalom sulypontya **Budan.** — **Pest** 1864. — Nyomatott **Bicsben** Jakob Holzhausennil.“ Tehat ezere izz ugyanaz *Budan, Pesten is Bicsben.*

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

nagy név végképen letünik. Kiváncsi vagyok rá, valyon ki foglalta el a helyét a közvélemény előtt? Nem vélek a szeg mellé ütni, ha azt gyanitom, hogy Masánczky és Pipády urak, kik ellene bizalmatlansági népgyűlést hirdettek, jelenleg az oppositio fő-fő vezetőivé lettek. Hja, olyan gyors mozgalmak idejében, mint a milyenek most otthon lehetnek, az emberek gyorsan kinövik magukat.

No, annak is végtelenül nagyon örülök, hogy valahára Budán is van már magyar színház. Egészen elérekenyített Kakas Mártonnak a prologja, a mit a megnyitására irt: „Nem tréfák játszi színhelye: Oltár e ház, hová áldozni jár Művész és honfi művészt pártoló!“ Van hát végtére egy menedéke a hazai drámának, a hol kizárólag otthon érezheti magát! a hol nem bohó ugrádozások, kápráztató látványok és csiklandó kornyikálás, hanem szellemi és művészeti élvek fogják gyönyörködtetni a közönséget. Erre nagy jövő vár, barátom!

Mire viszszajutok, majd még rá sem ismerek az országra; olyan boldogságban fog az úszni. Agyió.

hived.

Jaj — de — fáj.

A nagy theoreticus oeconomus.

Látod Magyar Miska! Te nem vagy eléggé rationalis gazda; majd én megtanítalak téged, hogyan kell a földet okszerűen mivelni, hogy gazdagon teremjen.

Nekem van egy birtokom, (a házam eresze alatt, a meddig a csepegő tart), azt én a következő módon szoktam mivelni:

I-ör is jól megtrágyázom. Mennyi trágyázásra alkalmas tárgy elvész a ház körül! Hogy többet ne említsek, csak a tollfaragás közben levakart számtalan tollforgácsot jegyzem fel; azonkívül a koppantóban meggyűlt nagybecsü gyertyahamvát. Ezeket én egy pixisbe mind öszszegyűjtöm. Azonkívül a mi sár a csizmám talpára ragad, azt is mind egy helyre kaparom. Öszszel e nagybecsü anyagokat szántó földemen mind szépen elteritem.

II. Azután fölszántom kétvasú ekével háromszor.

III. Azután elülteték a szántóföldembe ültető fával száz szem búzát, egymástól geometrice kimért távolságokba.

IV. Ha nincs rá eső, fogom a fecskendőt, végig megöntözöm. Mindennap, borotválkozás után, megöntözöm egyszer a szántóföldemet.

V. Hogy télen ki ne fagyjon a vetés, nem bizom az időjárásra a dolgot, hanem mikor bevágatom a tüze-

lőfát, a fűrészpont öszszeseprem, s azzal beteritem jó sűrűn a szántóföldemet.

VI. Tavasszal nálam az meg nem történhetik, hogy a különféle hernyók, kukacok és sáskák a vetésemet kieggyék, mert én magam ott állok az ablakban, s a mint egy sáska közelít, azt a „patent extrafein magnum bonum“ aczéltollammal keresztül döföm; apróbb csúszó-mászó fenevadak ellen a „landes privilegirtes echtes persisches Zacherlpulver-“rel hetenkint egyszere be-

hintes elléggé féregirtó hatásu óvszer maradván. Az egyes búzaszemek több szálakat eresztvén, minden szálát *elbújtok*, s így az is gyökeret ver, s külön búzátövet képez.

VII. Mikor a búzám virágozni kezd, fáin *mókus-fark-csattal* a *hímport* leszedvén, azt egyenkint minden egyes kalász *araszálain* végig húzom, a mi által azok mind megtermékenyülnek.

VIII. Hogy a szél meg ne dönthesse a nagyon kövér gabonát, minden szál mellé *karót tűzök*, s ahhoz minden szál búzát kétszinű zsinórral *authentice* hozzákötök, a zsinórok végeit lepecsételvén.

IX. Ha nagyon sok eső talál esni, a mi a búzát megrohadással fenyegeti, akkor feltartom rá a *paruplit*, s úgy sétálok mellette alá s fel, felét az esőnek a saját nyakamba eresztvén.

X. Ha pedig pláne *jégeső* közelit, akkor kifeszitem a birtokom fölé az *amerikai guttapercha köpönyegemet*.

XI. Aratáskor pedig saját magam (ezt nem bizom, mint te, holmi értetlen cselédre), neki megyek egy *Mack Cormick-féle papiros aratógéppel*, s learatom vele a termést, hogy egy szem se vész belőle kárba.

XII. Mikor aztán saját kezüleg *kimorzoltam* a termést, akkor elbámul mindenki az eredményen. Lett a száz szem búzából az én kezelési rendszerem után *két tele hálósipkával* és egy *hosszú harisnya félig*: vagy is számokban kifejezve 16,595 szem búza; — prima qualitaet! — tehát minden szem után 160^{595}_{1000} mag.

Látod! Ha te is így kezelnéd a gazdaságodat, mint én; úgy, mikor elvetettél száz köből búzát, abból kelle-ne 16595 köből termésednek lenni, a mi holdankint 480 forint jövedelmet repraesental. Milyen sokat fizethetnél abból!

A szalma özvegy férfi.

J. Esztertől.

(Folytatás.)

A várakozásban ismét eltelt néhány hónap. Eljött az aratás, Kurucz urnak le kellett menni Pestre az addigi számadások átvizsgálására, a bejött pénzek átvételére.

Szép haszon volt, sok pénz bejött, tarisznyákra volt rakva nem csak a huszas, hanem a bankó pénz is.

Mielőtt haza ment volna János ur, be ballagott Pest városába, — az épületfa kereskedés jó távol van az igazi Pesttől — testvéreinek holmi kisvárosban nem kapható ajándékot akart venni. Utközben találkozott néhány ismerősével; azok örvendtek látásán. János ur elmondta, hogy ő már dolgait végezve, a napokban megy haza, egy kis pesti vásárfiát akar venni nővéreinek.

No ha valami különöset akar, biztatták az ismerősök, csak menjen velök, majd elvezetik. Most árverezik egy gróf holmijét, van ott minden, vehet sok szépet.

A mint oda értek épen olajfestményeket árvereztek, nem darabonkint, hanem egész rakást egyszerre. Nagyon csekély árért meg vett János ur is vagy tizenöt darabot, volt közte egy szép Madonna, azért az egyért is szívesen adott volna annyit, mint a hogy valamenynyit adták. Mint fog annak örülni Boriska, egész kis kápolna lesz tőle szobácskája!

Hát ezüst neműt nem volna kedve vásálni? kérdezték Kurucz bácsit kísérői.

Veszek biz én bankóért, ha adnak, válaszolt vidáman a kérdezt.

Nézze, itt van huszonnégy személyre való, aztán ennek csak a mázsát nyomó becsértéke van felvéve, annyit oda adják, ha valaki egészben megveszi, és mindjárt fizet, a munkára semmi sincs számítva. Vegye meg János bácsi! kötekedtek az ismerősök Kurucz ural, aztán traktáljon meg minket, milyen lehet az ebéd, ezüst edényből!?

Üsse a kü! ha már ezüst edényből kívántok ebédelni édes öcsém, hát megveszem a kedvetekért, vállalkozott János ur.

Azt hitték tréfál az öreg ur, vagy tán képzelni se tudja mennyi pénz áru az az ezüst, csak a súlyát véve is. Majd mekkorát nevetnek János bácsi zavarán, mikor az ezreket meg mondják neki, a mi annak az ezüstnek utolsó ára. —

Hanem hát Kurucz ur a kívánt somma felét mindjárt elővette bekecse belső zsebéből, a többire nézve kérte az eladó urakat, szállítsák az ezüst neműt neki kocsin Ujpestre a kereskedéséhez; mert felét ő is ezüst pénzt ad, a mi még bankó pénze van, azt úgy akarja magával haza vinni.

János bácsinak egyszerre annyi csudálója termett, mintha a földből nőttek volna. Igrézett hozzá mindenki holnap ebédre — ezüstről ebédelni! —

Pista öcsém rád bizom, hogy a kiknek hát olyan nagy kívánságuk van ezüst edényből enni, hozd el holnap délre hozzám. Egy deszka bódét majd kiüritettek, aztán asztalt, padot könnyen össze ütünk huszonnégy személyre. Hanem jó gyomru s minden tekintetben tisztességes vendégeket hozz ám, bizta meg Pesten lakó fiatal ügyvéd földijét és távoli rokonát, Gulyás Pistát, Kurucz bátya.

Lett agiója a Pista barátságának, de Pista ügyes fiu volt, nem kutyú pajtásaiból szedte össze a vendégeket, hanem több szolid öreg urat is meg hitt, a kik mind örömmel fogadták a meghívást.

Nagy hire futamodott a rögtöni ezüst vásárnak. De János bácsi maradandóbb hirt is szerzett annak az ezüstös ebédnek; a kik ott voltak, jó kedvvel megemlegetik holtok napjáig, de a kik ott nem lehettek is jó kedvvel kacagnak Kurucz uram ebédje elmesélésén.

Kurucz bátya mielőtt elvált volna Pista öcsétől, megkérte, rendeljen félmázsra piskótát meg kétszer sültet oda szállíttani az ő kereskedéséhez. Van hozzá jó tokajim, magam hoztam egy hordócskával, elég lesz, hogy huszonnégyen jó kedvre kerekedjünk tőle.

Rendelj még édes öcsém harmadfél cigányt is, de olyat ám, a melyik igazán tudja azokat a keserveseket huzni.

Másnap délben érkeztek a vendégek, egyik kocsi a másikak érte. Pista jobbkor eijött ugy szinte a zenészek is.

János bácsi vidám jó kedvvel fogadta minden vendégét, és kínálta, hogy csak tessék, a parasztvászon abroszszal terített, ezüsttel megrakott asztalhoz a gyalult deszka padra letelepedni, mert neki bizony nincs elfogadó terme. Foglaljon kiki helyet mindjárt az asztalnál, ugy is már találunk.

Tessék, kínálkozott János ur, itt az étel! Kacagott az egész társaság. A drága ezüst tálakban ott párolgott a *bab hussal*. De jó izü volt, jó kedvvel megette mindenki, kiürültek a tálak tisztességesen. Most uraim ugy illik, hogy erre Neszmelyit igyunk. Te meg Csillás, vagy hogy hinak, huzd a legszebb nótát a mit tudsz, rendelkezett a szives házigazda.

Másodszor ismét kerültek az ezüst tálak. Tessék *babot hussal* uraim! kínálkozott János ur. En szegény szalma özvegy ember vagyok, mentegedőzdött, én egyebet nem tudok főzni, magam sokszor jól lakom husos babbal cserép edényből, az urak óhajtása volt ezüstről enni; itt az én kis tűzhelyemen csak egyféle ételt lehet főzni, azért is lakjunk jól a másodszor tálalt babbal, és most már itt a somlai, ezt is kóstoljuk meg. Huzd Csillás a legeslegszebb nótát!

Az ujra tálalt bab már nem fogyott el mind, hanem jól lakott mindenki.

Hozták aztán a nagy ezüst tálczákon a nagy halom piskótát és kétszer sültet, hozzá a finom Tokajit. A cigányok huzták azokat a gyönyörű magyar nótákat, danolt hozzá örege, fiatalja.

Rég lehetett Pesten akkora kedv, és nem tudom az óta volt-e? de, hogy ezután nem lesz, arról ó fájdalom, — csaknem bizonyos vagyok, mint Kurucz bácsi ebédjén volt. Kedvre kerekedett a legkomolyabb természetű is. Jól laktak, hogyis ne laktak volna jól? azzal a pompás ebédvel! ezüstről. Megvolt elégedve mindenki Kurucz bácsi tréfás vendégségével.

Mikor már csaknem esteledett, a finom borok után hozták az igazi jó kávé. — János bácsi azt megtanulta

feleségétől készíteni. — A grófi nagy ezüst kannák nem szégyelnhették tartalmukat, finomabb kávé nem illatozott bennök a grófi asztalon sem.

Hanem persze azokat a grófczimeres kávékannákat négykrajczáros tótüveg poharakba rakták és azokat töltögették a bor élvezése után oly üdítő kávé italt.

Késő este vitték az oda rendelt kocsik a vidám társaságot vissza Pestre. János bácsi minden vendégével össze-vissza csókolódzott, mindanyijoktól ezerszer engedelmet kérve — az öregebbektől egész komolysággal, ő azt hitte, Pista öcse-e majd csak magához hasonló fiatalokat hoz. Ily érdemes urakat nem bátorkodott volna ilyen ebéddel fogadni, szabadkozott a jó öreg ujulag bocsánatot kérve. Külömben Pistára se nehezteljenek; mert az meg azt nem tudta, hogy ő mit főz.

Mindenki a legszivesebben megbocsátott neki, és őszinte jó barátja lett, örömmel látták és szívesen fogadták, mikor ezentul Pestre jöve, meglátogatta őket.

Másnap reggel egy tisztességes uri egyén kereste fel Kurucz János urat kereskedésénél, és mint az öreg X grófné meghatalmazottja mutatta be magát Kurucz urnak, és kérte, határozná meg a mennyiséget, a miért a mult napokban vett ezüst készletet az öreg grófnénak átengedné, a ki unokája számára ohajtaná megtartani a családi czimerrel ellátott ezüst neműt, a mit fia könynyelműen eltékozolt. Az este jöttünk be faluról oly szándékkal, hogy az ezüstöt az öreg grófné megveszi; kérem hát, ismételte a megbizott, tessék meghatározni az ezüst árát. Legyen oly jó, tette hozzá kérésleg, engedje át az öreg grófnénak. Annyi nyereséget nem is fog érte senki adni, mint a grófné, igyekezett Kurucz urban a kereskedőt figyelmeztetni.

Kurucz János kereskedő volt, de mint tréfásan mondta a megbizottnak, nem *vegyeskereskedő*, hanem *talpas-kereskedő*, egy fillér hasznot se kívánt, vissza adta azon az áron, a min maga vette.

Az öreg grófné küldött elismerésül és köszönetül egy arany burnotszelenczét, és egy bádog edényben finom burnotot hozzá, Kurucz János urnak. Azzal ugyan nem csinált örömet, sőt egy kissé boszusan dörmögte az öreg ur: az a grófné se tudja ám, hogy a magyar ember pipázik, de nem tubákol; semmi no, vigasztalódott János ur, erről megemlegetem az én ezüstös vendégségemet. Magával is hordozta mindig, mint a legnagyobb tubákos, nagy ritkán csippentett is belőle — boszuság elhajtásáért, mint mondani szokta. De azért még se fogyasztotta el azt a dőbözke tobákot.

(Kurucz bácsi halála után megosztottak a tobákon az atyafiak, a dőbözkét oda adták baba ruha tartónak, Klárika legkisebb leánykájának, annak csináltak vele nagy örömet.)

Azonban most még Kurucz bácsi egészséges, vidám. Halála még sok idő mulva következett. Mire pesti utjából haza került, akkora meghalt az öreg plebános, fiatal papok helyettesítették, azok nem szóltak Kuruczék házas életükbe, hagyták a feleket külön élni, egymásra neheztelni.

János ur pedig mikor haza érkezett, testvéreinek át adta a nekik hozott ajándékot, Boriskának a szent

képeket, a gyönyörű madonnát is; Lidikának, Klárikának pedig hozott értékes nyakra-, kézre-, és fülbe valókat; meg egy rakás mindenféle női ruhaféléket. Válaszszon belőle mindenitek, te is ám Boriska, neked való is lesz ott; megmondtam a kalmárnak, a ki bepakolta, hogy teygen ám oda templomba járó ruhának való is, egy áhíttos leány számára, — kínálta a jó bátya hozományát nővéreinek.

Klárika nem is várt két kínálást. János bácsi jó izüen kaczagta, mint szeretett volna mindent magának, csaknem a szemeivel nyelt el holmit. Lidika engedte őt válogatni, hadd legyen az övé, a melyiket óhajtja, neki jó lesz, a mit majd Klárika ott hagy, a mi annak már nem kell.

Boriska pedig azt kérdezte bátyjától, hogy hát Te réznek mit hozott?

Bátyja csudálkozva nézett rá, hogy hát mit lehetett volna annak hozni?!

Minden esetre pénzt édes bátyám! válaszolt Boriska; azt beszélük az egész városban, hogy a dúsgazdag Kurucz János feleségét a bátyja, Winter uram tartja irgalomból.

No, hogy azt ne mondassák, gyujtsatok hamar gyertyát! hadd pecsételek ebbe a papirosba egy pár ezer forintot az eddigi tartásért, ezután is adok évenkint ezer forintot, azért eltarthatja, ha már ott jobb szeret lenni, mint itthon a feleségem. Sietett Kurucz ur a pénzt az öreg Horvát Pál által elküldeni.

Elfogadták a pénzt, de meg nem köszönték, jelentette a követ, neheztelő hangon; mikor azt mondtam, hogy jövő esztendőre megint hozok ezer forintot, arra se szóltak mást; csak hogy: *jó lesz*. Azt el is hiszem, hogy jó lesz! dünyögött még azután is egy ideig az öreg Pál, még csak azt se mondani, köszönöm jó akaratját.

Néhány évig meg volt János bácsi maga az öreg Horvátékkal. Pénteken a halebédet rendesen megfőzte, testvéreit meghitta minden hozzátartozóikkal. Sőt minket is.

(Folytatjuk.)

Ez is várhat.

Kérdezi a tisztartó az oláh zsellértől: „hát Pavél, az idén mért nem jöttél napszámba dolgozni? be kereshetted volna az egész télre valót.”

— Nu me tieme de jarma! (Nem félek a téltől). Felel ez rá nyugott mosolylyal. Termett az idén a kertemben ötvenhat tök. Több az elégnél.

Az ilyen publikumot aztán nehéz lesz — kiéhezteni.

Sakkfeladvány.

Mit csinál az olasz király, mikor Turinbol Florenzbe átköltözik.

(Megfejtés). **Rokkirozik.**

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. His az ember étellel rontja el az étvágyát, akkor semmi sem vesztett, hanem ha hirtelen ezekkel rontja el az étvágyát, akkor kétszeresen vesztett.

— — (Hát már az meg lenne, hogy lesz országgyűlés; de hogy mikor?) Természetes, hogy Szentgyörgy nap előtt nem; mert Gyertyaszentelőkor nem szabad hurezolkodni, s így csak Szentgyörgy napkor foglalhatják el az országgyűlési szállásokat.

— — Sándor czár is meg akarta a szerencséjét kísérteni a hamburgi banknál keresztül utaztában, gondolván, hogy hátha meglehetne fizettetni a némettel az utazási költségeket: föl is tétetett a Blattra az udvarmesterével egy száz rubeles bankót; de biz a bankadó azt mondta rá, hogy ezt a pénzt ő náluk nem ismerik, tehát erre nem játszik. (Mért nem kérdezte meg e fölül az Allgemeine Zeitung szerkesztőjét; az aligha nem ismeri az orosz bankót).

— — Egy lengyelnek a vallomását közlik a lapok, ki 15 évi nehéz munkára levén elítélve, felsőbb helyen 1000 (ezer) botra megkegyelmeztetett, oly formán, hogyha ezt a büntetést kiállja, akkor 12 esztendeig a sibiriai ólombányákban fog dolgozni. A lengyel kiállta az 1000 botot, hanem azt a generalist, a ki csak így tudta megbotoztatni, mingyárt el is csapták: innen aztán az elítélt, gyalog 11 hónapig folyvást utaztatott Siberiáig, s onnan 8 évi ólombányai munka után megint visszakerült Posenbe, hogy ott újólag elfogassa magát.

— — Egy nagy német városban kigyulladt a kórom egy sokemeletes ház kéményében. Szaladnak a kéményseprő mesterhez, hogy küldjön gyorsan segítséget; az pedig nagy lelki nyugalommal azt feleli a megjírdt lakóknak, „a kéményseprő legények immár mind kimosakodtak, azok bizony most be nem kormozzák magu-

kat, várjanak azzal a kéménnyel holnap reggelig!” (Nagy politikus lehet az a kéményseprő: ő is azt tartja, hogy „mi várhatunk”).

— — Egy németországi fürdőben a kert szépítésére nyμφák szobrai állították fel; a paraszt lakosság nagyon megbotránkozott a rozsul öltözött dámák látására, s nem hogy szűrt akasztott volna a nyakukba, ha már nem nézhette el, hanem neki ment kalapácsal s öszszetörte. (De hát minek is állítanak a játékbankos fürdők eleibe ilyen meztelen szobrokat?) Azért, hogy láthassák a vendégek, hogy így levetkőztetve kerülnek ki azok, a kik oda bemennek halberzwelvizni.

— — Egyébiránt hivatalos adatokból kitűnt, hogy ez idén a szomszédországi játékbankokban tönkretett játékosok közül 34-en lettek öngyilkosok. (Bizony azok a játékos bankok megtehetnének annyit a vendégeik kényelméért, hogy tartanának egy fürdői hóhért, mint másutt fürdői orvost, a ki a kipusztított vendégeket saját kívánatukra kivégezné, ne lennének kénytelenek még a másvilági jussukat is elveszteni az öngyilkosság által.) Ez még korunk hátralevő reformjai közé tartozik.

— — A városligeti tó már nem sokára vízzel el fog láttatni, a mire nagy szükség is lesz, ha, mint Bethlen Miklós indítványozta, a marina-miniszterium is — mint közös ügy — fél esztendőre le fog költözni Budapestre.

— (Mi az a krízis?) A betegségnek a forduló-pontja. (Hát a miniszter krízis?) Ez meg az, mikor két-három nap úgy van, hogy az egyik miniszter köszön le, két-három nap meg úgy van, hogy a másik köszön le. (Hát ez valóságos *negyednapos hidegletelés*.)

A postán.

— Ugyan édes kiadó ur! hogy lehet az? Pestről küldtem egy levelet Perjámosra, az megérkezett oda másnap; onnan meg ideküldtek egy levelet s az megérkezett két hét múlva. Hát nem anynyira van Pesthez Perjámos, mint Perjámóshoz Pest?

— Nem hát! Ugyebár Husvétől Pünkösöd csak 7 hét, Pünkösödtől Husvét pedig 45 hét? No hát!

Pótlék.

„Mint hogy az angoloknál az emberölésen kívül még a *rókának* orozva történt meglövetését is „gyilkosságnak” szokták nevezni; annál fogva én kérem azon véleményemet bejegyeztetni, hogy angolul az A C anyit jelentsen, hogy „róka.” — Angol nyelvtudós.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1864.

(Barátok-tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.